

ע"פ 8810/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8810/15

לפני:
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט מ' מוז
כבוד השופט ג' קרא

פלוני המערער:

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דיןו של בית המשפט המוחזק בחיפה
בת"פ 24351-06-13 שניתן ביום 1.12.2015 על ידי
כב' השופט כמאן סעב

תאריך הישיבה: ט' בתמוז התשע"ז (3.7.2017)

בשם העותה: עו"ד אחמד חמזה יונס; עו"ד איה יונס

בשם המשיב: עו"ד עדי שגב

פסק דין

השופט ג' קרא:

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

1. לפניינו ערעור על חומרת העונש שנגזר על המערער בת"פ 24351-06-13 ביום 1.12.2015 על ידי בית המשפט המחויזי בחיפה (כב' השופט כ' סעב), במסגרתו נדון המערער לעונשים הבאים: 14 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה של 18 חודשים למשך שלוש שנים בעבירה מהעבירות שבהן הורשע, למעט עבירה של תקיפה סתם - לגבהה הוטל עליון מאסר מותנה של 6 חודשים למשך שלוש שנים ופיצוי למתלוונת בסך 70 ש"ח. יצוין, כי הערעור הוגש גם על הכרעת הדין אולם בפתח הדיון לפניינו, ובמהלצתו, חזר בו בא כי המערער מעורע על הכרעת הדין ומיקד את טיעוני בעניין חומרת העונש בלבד.

2. המערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בחמישה אישומים שייחסו לו בכתב האישום, בעבירות של שידול להתעללות בקטין או בחסר ישע (עבירה לפי סעיף 368ג סיפה וסעיף 30 לחוק העונשין – התשל"ז 1977; להלן "החוק"); התעללות בקטין או בחסר ישע (עבירה לפי סעיף 368ג סיפה וסעיף 29 לחוק); תקיפת קטין או חסר ישע (עבירה לפי סעיף 368ברישא; תקיפה סתם (עבירה לפי סעיף 379 לחוק); מעשה מגונה בכוח (עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק); מעשים מגונים (עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק); כליאת שווה (עבירה לפי סעיף 377 לחוק); ואויומים (עבירה לפי סעיף 192 לחוק).

תמצית כתב האישום והכרעת הדין

3. על פי החלק הכללי של כתב האישום, עמד המערער בראש קבוצה, שמנתה חמיש משפחות, שחבריה סרו למורתו. חברי הקבוצה נהגו להיפגש מספר פעמים בשבוע, מפגשים בהם הם העבירו מידע שיעורי דת ותפילה ויעז להם בכל הנוגע ליחסיהם האישיים ולהינוך ילדיהם.

4. העבירות שתוארו בכתב האישום בוצעו במועדים שונים בין השנים 2006-2013. בתמצית הדברים, המערער דרש מחברי הקבוצה להעניש את ילדיהם בעונשים שככלו מכות (באחד המקרים נעשה שימוש בחגורה); כליאה ממושכת בשירותים או בחדר (لتתקופות שונות בין מספר ימים לבן שבועיים); מריחת צואה על גופם; ומניעת אוכל ושתייה. בחלק מהמקרים המערער ביצע, בעצמו ובצוחטא חדא עם חברי הקבוצה, מעשים של תקיפה והתעללות גופנית ונפשית בילד הקבוצה.

בנוסף, ביצע המערער עבירות כלפי המתלוונת, שהיתה אם אחת המשפחות שהשתייכו לקבוצה (האישום השלישי). להלן פרטיו האישומים, ככל שהוא נדרש לבחינת הערעור.

5. באישום הראשון: המערער דרש לכלוא שניים מילדי הקטינים של אחת המשפחות בקבוצה בתא השירותים במשך שבועיים, כך שהשנים נאלצו לאכול ולישון על רצפת השירותים, כעונש על שהכניסו לבית חיבור אינטרנט, והואורה על שחורים רק לאחר שהתנצלו בפניו (שנת 2007).

באישור השני: המערער הכה את בנה של המתלוונת וشرط אותו שריטות עמוקות בפניו וכן דחף אותו לקיר וכתוכאה מכך נחבל הקטין (איירע ראשון, שנת 2006); הכה את בתה של המתלוונת בגופה ובפניה ודרש מהמתלוונת לכלוא את הבית בחדרה כשהיא לבושה בבגדים תחתונים בלבד ולאסור עליה לצאת מחדרה כך שזו נאלצה לעשות את

צרכיה על עצמה. בנוסף, על פי הוראת המערער נאלצה הבת לישון על קרש המיטה ללא מזרון וקיבלה מזון בכמות קטנות במשך ארבעה ימים, כשמי יום הגיע המערער לבית להנחות את המתлонנת עד שהחליט על סיום של העונש ואף הורה על הפקת לימודיה של הבת (airou shin, שנת 2006);

המערער דרש מתلونנת להעניש את שני בנייה בצליהם בשירותם, מתן ארוחה אחת ביום בלבד, איסור הורדת המים באסלה ומריחת צואה על גוףם ופניהם וסחרורם של השניים כעבור שלושה ימים, רק לאחר שהתנצלו בפניו (airou shelishi, שנת 2007); בשתי הזרמיות (בשנת 2008 ובשנת 2012) סטר המערער בחזקה לבנה של המתлонנת באופן שהותיר סימנים על פניו ודרש מתلونנת לכלוא אותו בשירותם למשך ארבעה ימים (בשנת 2008) ולמשך שבועיים, תוך שניתנה לו כמות מזון קטנה (בשנת 2012) (שני האירועים כאחד נמנו על ידי בית המשפט כמוון בתור איור רביעי).

באישום הרביעי: בהתאם להנחיותיו של המערער נכלא אחד מהילדים בחדרו על ידי אמו למשך שבוע ימים ושורר רק לאחר שהתנצל, עונש לאחר שנטפס כשהוא רוכב על קטנוו ללא רשות (שנת 2008).

באישום החמישי: על פי הוראת המערער הכה אחד מזוגות ההורים בקבוצה את בתם באמצעות חgorה וכלאו אותה בחדרה ללא מזון ומים למשך يوم אחד (שנת 2010).

באישום השלישיתו העבירו שביצע המערער לפני המתлонנת בחמשה מקרים בין השנים 2009-2013 כדלקמן: המערער הורה למתлонנת לשפט את בגדי בונchter ולייני בתה, וכשהיא בבגדיה התחתונים בלבד, אמר לבתה כי הוא רוצה לראות את אמה, כשהיא טהורה; במועד אחר, במהלך אסיפת חברי הקבוצה, עונש על שיקירה לו, הורה לה המערער לפסק את רגליה, שם את רגלו על איבר מינה ודחף עם רגלו וכן איים עליה כי אם תשקר לו שב הוא ידחוף את רגלו לאיבר מינה; באירוע נוסף, השיכב המערער את המתлонנת על המיטה בבית המשפחות, פיסק את רגליה והחיזק מקל עץ ארוך בינהן תוך שאים עליה כי ידחוף את המקל לאיבר מינה אם תשקר שוב; באירוע אחר, במהלך אסיפת חברי הקבוצה, הפילה ארצה ודרך על צווארה ברגלו ממשום שכעס לאחר שגילה כי פעללה בניגוד להוראותו ונתנה דמי כס לבנה; באירוע נוסף, כלל המערער את המתлонנת בחדר השירותים מחוץ לביתו במשך שבוע ימים משעות הבוקר ועד חצות, ושחרר אותה למספר שעות בצהרי היום, עונש משסבר כי חדלה לדוח לו על המתרחש בביתה.

6. המערער, כאמור, הורשע לאחר ניהול הנסיבות שייחסו לו בכתב האישום. בהכרעת הדין, קבע בית משפט קמא, כי המערער עמד בראש קבוצה סגורה שמנתה חמיש משפחות ושימש כמנהגה הרוחני, ניהל את Chi' חבריה והכתב "חוקה". חברי הקבוצה התנקטו ממשפחותיהם או עמדו בקשר מוגבל עימן, על מנת לשמור בסוד את המתרחש בקבוצה; היה עליהם לדוחו לumaruer על הקורה בבתיהם מבלי להסתיר מהם דבר; לצית לumaruer ולבצע את העונשים שהטיל על ילדיהם, שאם לא כן היו נענסים בעצמם. חברי הקבוצה נפגשו במתכונת שבועית והמערער העביר להם שיעורי דת בהם הנחה אותם כיצד להנהל בחיייהם. חברי הקבוצה הערכו את המערער ושליטתו בחיהם הייתה מוחלטת מכח אמוןתם כי הנחיותיו מבוססות על ציווי הדת. עוד נקבע, כי המערער השלים משטר של פחד בקרב חברי הקבוצה על ידי אמצעי עונישה, שככלו השפה, נידוי ואלימות פיזית ונפשית.

7. בית המשפט עמד על החומרה היתרה שבمعنى המערער וקבע כי מדובר במעשים אכזריים וויצו דופן בחומרתם שגעו פגעה פיזית ונפשית בקטינים ובתולנות. בית המשפט סבר כי אין לראות את כל העבירות שבוצעו על פני מספר שנים כאירוע אחד אולם על מנת שלא לסרבל את "שם ההלכה שנקבעה בע"פ 4910/13 י' מדינת ישראל (29.10.2014) תוך הפרדה בין כל קורבן וקורבן, קבע מתחם עונש הולם לכל אחת מהפרשיות שכותב האישום בהתייחס לסוגה ולמהותה ובസופו של יומם קבע עונש כולל. כך נקבע כי מתחם העונש ביחס "לכל מקרה בו הייתה פגיעה בקטין" (סעיף 95 לגזר הדין) יהיה בין שבע שנים לשבע שנים מסר וביחס לעבירות שביצעו המערער כלפי המתולנות יהיה מתחם העונש בין לשבע שנים לחמש שנים מסר. בקביעת מתחמי הענישה נלקחו בחשבון הערכיהם שנפגעו כתוכאה מביצוע העבירות (כבד האדם וחירותו; שלומם וביטחונם של הקטינים והמתולנות והאוטונומיה שלהם על גופם); עונשי המינימום והמקסימום בעבירות השונות; חומרת המעשים; הימשכותם על פני שנים רבות וככלפי מספר רב של קורבנות, תוך ניצול מעמדו של המערער בקרב חברי הקבוצה לביצוע העבירות בעצמו או באמצעות אחרים; הנזקים שנוטרו בגופם ובנפשם של הקטינים ושל המתולנות, כשהאחרונה שלימה מחיר של נידי מהקבוצה והסתת ילדיה ובעלנה נגדה משהתקוממה. בהעדר מקרים דומים של עונשה בגין מביצור עבירות שבוצעו כלפי קטינים לאורך שנים, הדירק עצמו בבית המשפט קמא בפסקה הבאה: ת"פ (מחוזי -מ) 460/09 חן י' מדינת ישראל (30.11.2010), שואר גם בע"פ 11/2950/11 חן י' מדינת ישראל (8.5.2014); להלן "פרשת חן"), שבוណון הנאשם ל-24 שנים מסר בגין מעשי התעללות ותקיפה בשמונה קטינים יחד עם חברי קבוצה שסרו למורתו; ת"פ (מחוזי -מ) 437/09 מדינת ישראל נ' פלוני (10.10.2010), שבו נגמרו על הנאשם 12 שנים מסר בגין מספר רב עבירות אלימות קשה כלפי בנותיו לרבות שימוש במכוות חשמל והתעללות בהן נזקים קשיים; ת"פ (מחוזי -מ) 52378-01-15 מדינת ישראל נ' פלוני (7.10.2015), שבו נגמרו על הנאשמים 30 חדשים בגין עבירות של תקיפות קטין והתעללות בקטין (הכתת הנער, טלטול ראשו וככילה למיתת ברזל בחוטי ברזל).

העונש הכללי הוועדי, כאמור לעיל, על 14 שנים מסר לרכיבי בפועל, תוך שנקבע כי עונש כולל זה מגלם עונש בגין כל אחד מהאירועים שבהם הורשע המערער תוך חפיפה חלקית – ומשמעותית – ביניהם והודגש כי לאור חומרת המעשים, ובהתנחת הרשעה קודמת בעבירה אלימות שעומדת לחובתו של המערער, אין בכוון של נסיבותו האישיות כדי להביא לחריגה לקולה מתחם הענישה.

הטענות בערעור

8. המערער העלה מספר טענות נגד גזר הדין. ראשית, המערער טען כי העונש החמור שהוטל עליו הושפע מנסיבות עובדותיו שמקורן בكونספסציה מוטעית אליה נתפס בית המשפט קמא ולפי מה מדובר ב"כת דתית" או בקבוצה סגורה ובדברים קשים שנאמרו בගנות המערער בהקלות שאוותן ערךacha של המתולנות. שנית, בית המשפט קמא התעלם מקיים שלمنع חינוכי הנובע מתפיסה דתית שעמד בסיס מעשי של המערער להבדיל מהתעללות לשם. שלישיית, המערער טען לקיומה של אכיפה בררנית שעה שאיש מהורי הקטינים, והמתולנות בכלל זה, אשר על פי התיאור העובדתי שכותב האישום ביצעו את המעשים כלפי הקטינים, לא הוועדי לדין אף כי על פניו אין כל ראייה לקיומם של סיגים לאחריות הפלילית בעניינו של מי מהם. בנוסף, המערער הlion על קביעת מתחמי הענישה כאשר הרף העליון שלהם מגיע כמעט למלאו העונש המרבי בעבירה החמורה, ביחס שעה שלא הוגשה כל ראייה באשר לנזקים שנגרמו למי מהקטינים. לשיטתו, יש לקבוע מתחם עונשה אחד ביחס לעבירות שבוצעו בקטינים, הנע בין שנה לארבע שנים מעשר – וכל היותר בין שנתיים לחמש שנים מסר, שכן אף שהמדובר בקורבנות שונים ובמועדים שונים, הרי הזיקה בין

העבירות, וכך הוכח מטענה של העונש חינוכית, קשורות אותן ייחדי ומכל מקום אין המעשים מצוים ברף החומרה העליון של עבירות התעללות.

ביחס לעבירות שבוצעו כלפי המתלוונת טען המערער כי יש לראות כאירוע אחד בשל זהותו במניע וב后果ן ומתחם העונש הראי נع בין שנתיים לשלא שנות מאסר. לאור טענת האכיפה הברנית, יש לחופף את מלא העונש בגין העבירות נגד המתלוונת עם העונש בעבירות נגד הקטינים, ולכל הפחות לחופף ביניהם באופן חלק.

9. המשיבה ביקשה לדוחות את הערעור. לשיטתה, העונש שנגזר על המערער הוא עונש ראי ואינו מצדיק התערבות. למרות השימוש במונח "כת" בהכרעת הדיון, הרוי שלגופו של עניין עד בית המשפט קמא על המאפיינים הרלבנטיים בתנהגותו של המערער, הן לשם קביעת אחוריותו הפלילית והן לשם קביעת עונשו, ובهما: מידת שליטתו המערער בחברי הקבוצה, אופן הפעלת הכח וניצולו על ידי המערער מידת הציות של חברי הקבוצה להנחיותיו בכל הנוגע ליחסים ביניהם ולחינוך ילדיהם. עניין זה, המסביר את הцитות העיור של חברי הקבוצה להוראותיו, מהוות נסיבה מחמירה רלבנטית לקביעת מתחמי הענישה. בנוסף, עד מהה המשיבה על חומרת המעשים, הן לגבי העבירות שבוצעו כלפי הקטינים והן לגבי אלו שבוצעו כלפי המתלוונת וגרסה כי יש לדוחות את הטענה כי אלו נעשו מתוך מניע חינוכי, במיוחד שהסביר זה לא בא מפיו של המערער, שהכחיש את מעשיו הן במשטרה והן בבית המשפט קמא.

המשיבה ביקשה לדוחות מכל וכל את טענת המערער לגבי אכיפה ברנית, שכן עניינו שונה באופן מהותי מעניינים של המתלוונת וההורם הנוספים: בעוד הוא היה ההוגה והויזם של המעשים כולם ושלט שליטה מלאה בחברי הקבוצה, מעורבות המתלוונת וההורם האחרים בעבירות הייתה מצומצמת יותר וובוצעה על רקע הערצת המערער והפחד ממנו. המשיבה צינה כי החלטתה שלא להעמיד לדין את המתלוונת, התבססה על היותה חושפת הפרשה; על הנזקים האישיים הכבדים שספגה בשל חשיפת הפרשה; ועל היותה קורבן למעשיו של המערער. כל אחד מההורם הנוספים, לעומת זאת, מעורב במקרה חד פעמי; בתקופת זמן רחוקה יחסית; ובחוקם אף במעשים ברף חומרה נמוך מalto המិוחסם לערער.

גם ביחס לקביעת מתחמי הענישה, התנגדה המשיבה לעמדת המערער ולפיה יש לקבוע מתחם ענישה יחיד לעבירות שבוצעו כלפי הקטינים. לשיטתה, העבירות בוצעו בין השנים 2006 עד 2013 כלפי שבעה קטינים ולא ניתן לכרכר אותן יחד. מה גם, שעונשו של המערער צריך להיגזר בתוך מתחם הענישה שנקבע ואין כל חובה לפרט מהי מידת החיפוי או הצבירה שבין הענישה לכל אחד מהאירועים. באשר למידת העונש עצמה, טענה כי גזר הדיון בפרשת חן מהוות אמת מידה להשוואה למatters השוני בין הפרשות ובמידת החומרה של המעשים.

לבסוף, טענה המשיבה כי אין לתת לחזרתו של המערער מערעורי על הכרעת הדיון משקל עונשי לlolא, משום שהלה ניהל את ההליך במלואו בבית המשפט קמא למשך 40 ישבות ולא חסר את עדות המתלוונת ובהתחשב בכך שלעונשו של המערער יש חשיבות בהיבט של שחרור חברי הקבוצה משליטתו.

דין והכרעה

10. ברגיל, אין ערכאת הערעור מתערבת בענישה אלא בהתקיים חריגים שעוניים טעות מהותית בגזר דיןה של

הערכתה הדינית אוחרגה במידה ניכרת מרמת העונשה הנוגגת או הרואיה במקרים דומים (ע"פ 8317/16 מדינת ישראל נ' ابو אלקיים (4.6.2017)). על דרך הכלל, בחינת ערכאת הערעור מתחקدة בתוצאה העונשית הסופית, להבדיל מאופן יישום הוראות החוק ביחס להבנית שיקול הדעת בעונשה (ע"פ 8109/15 אביטן נ' מדינת ישראל, פיסקה 8 (9.6.2016)). לאחר בחינת טענות הצדדים, בכתב ובטל פה, כמו גם עיון בערעור על כל צروفותיו, הגיעו למסקנה כי דין הערעור להתקבל מן הטעם כי יש בעונש שנגזר על המערער סטייה לחומרה מדיניות העונשה הרואיה בנסיבות של המקרה.

11. עובדות כתוב האישום שבו הורשע המערער והפירוט העובדתי בהכרעת הדין מלמדים כי המערער שמש סמכות רוחנית-דתית למספר משפחות שהתקבצו סבבו, וככזה הדריך אותו בכל הנוגע להתנהלותם ולאורחות חייהם האישיים והמשפחתיים ולהינוך ילדיהם. חברי הקבוצה מילאו אחר הנחיותיו אלו, ובהקשרו של כתוב האישום, ביצעו – לבdam או ביחד עמו – עבירות אלימות והתעללות כלפי ילדיהם הקטנים. חומרת המעשים ברורה על פניה מהפירוט בכתב האישום, כפי שהוא לעיל. מהאמור שם ניכר, כי הקטינים היו נתונים לעונשה שכלהה כליאה בתנאים משפילים ומעוררי קבוס לפרקי זמן משתנים וכן לעונשה גופנית מידיו הוריהם או מידיו של המערער, והכל בתור "עונש" למען יטיבו דרכיהם. כפי שצין בית המשפט קמא, מצבור המעשים לאורך השנים הוא שמקנה להם נוף חומרה ואפיון "יהודים" יש קושי למצוא "עונשה נוגגת או מקובלת". אולם, בשים האחרונות הגיעו לפתחם של בתי המשפט, לרבות לפתחו של בית משפט זה, מקרים שבהם הורה מנהיג לחבריו קבוצתו כיצד לנוהג בילדיהם ולנקוט כלפים בעונשה גופנית קשה, אולם מקרים אלו אופיינו בחומרה יתרה, העולה בהרבה על חומרת המעשים במרקחה דין, הן מבחינת סוג המעשים שבוצעו בקטינים בקטינים והן מבחינת מידת הנזקים שנגרמו להם. כך, בפרש תחן, שאליה התיחס בית המשפט קמא, בוצעו בקטינים מעשי התעללות אכזריים וקשים שככלו טלטולים עזים של הגוף והראש, מכות בכל חלק הגוף באמצעות חפצים ופטישים, קשרות בחבלים ובאיזוקנים, שריפת איברים וجرائم כוויות, מניעת שינה ואוכל, כאשר תוכאות מעשי התעללות התבטאו בכוויות, שברים ופציעות קשות; לפעוט שביניהם, בן השלישי, נגרם נזק מוחי בלתי הפיך שהותירו במצב של תרדמת; ולקטין אחר, שהיה בן 4, נגרמו חבלות גופניות חמורות, כוויות נרחבות ועומקות שהצריכו התערבות כירורגית והשתלת עור נרחבות ברגלים.

כך גם בתפ"ח (מחוזי י-מ) 6749-08-11 מדינת ישראל נ' פלוני (17.10.2013), שהערעור עליו תלוי ועומד בבית משפט זה (ע"פ 8104/13 פלוני נ' מדינת ישראל), שעסוק ב-19 אישומים שפирטו מכלול קשה של עבירות חמורות של החזקה בתנאי עבודה, מעשי אינס רבים, מעשי סדום,(Cl'iat Shoa), התקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות חמימות, התעללות בקטינים, הדחה בחקירה ושימוש מהלכי משפט ואשר בגין נידון הנאשם ל-26 שנות מאסר. וכך גם בע"פ 8271/14 רצון נ' מדינת ישראל (18.7.2016), שבו נדחה ערעורו של המערער על עונש של 30 שנות מאסר שנגזרו עליו בגין הרשעתו בעבירותimin חמורות ורבות, עבירות מרמה בנשים, חלקן בגילוי עריות.

מרקמים אלו מצויים ברף חומרה גבוהה, המצוי הרבה מעבר לرف העליון ההולם את נסיבות עניינו של המערער, אינם יכולים לשמש אמת מידעה עונשית אלא כסמן עליון למצוי מחוץ לגדר העונש הרואוי בנסיבות הפרשה כאן. גם הפסיכה הנוספת שאליה הפנה בית המשפט קמא (ת"פ (מחוזי י-מ) 437/09 מדינת ישראל נ' פלוני (10.10.2010) ות"פ 52738-01-15 מדינת ישראל נ' פלוני (7.10.2015)), אינה יכולה לשמש אמת מידעה לעונשה הנוגגת בשל השוני המהותי בין המקרים, הן מבחינת סוג העבירות וחומרת המעשים והן מבחינת מאפייני מעמדו הייחודי של המערער כמנהיג הקבוצה וביצוע העבירות חלק מהשתייכות לקבוצה לאורחותה, כפי שהוכתבו על ידו. אין בדברים אלו כדי להמעיט מחומרת מעשיו של המערער ומהשלכותיהם על קורבנותו הקטניים כמו גם על המתלוונת, אולם בהעמדתם אל מול הנזקים הכבדים שנגרמו לקורבנות הפרשות שהוזכרו לעיל ולטיב העבירות בהן, מצויים מעשיו של המערער

אכזריים וקשיים כשלעצמם – במדד חומרה נמוך יותר. לטעמו, העונש שהוטל בסופו של יום על המערער, בהתייחס לעבירות שבוצעו כלפי הקטינום וככלפי המתلونת גם יחד, חורג בחומרתו מרמת העונשה הרואה בנסיבות אלה, והמרקח ממנה לעונשה שיוודה לאותם מקרים קיצוניים "חוויים" צריכים להיות משמעותיים יותר. וודges, עונשו של המערער ראוי שיהיא עונש דו ספרתי, שיבא לידי ביטוי את הסלידה מעמשו ואת הגמול על עבירות שבוצעו כלפי מספר משמעותי של קטינום ועל העבירות שבוצעו במתلونת.

12. לא כך הדבר באשר לטענת המערער להקלה בעונשו מטעמי אכיפה בררנית. כפי שהטועינה המשיבה, אכיפה בררנית אין כאן, אלא הבחנה בין שניים. אין דומה עניינו של המערער לעוניינים של המתلونת ושל ההורים הנוספים, שסרו למרותו בקבוצה. בעוד הוא היה מי שעמד בראש ונתן הנחיות כיצד לנוהג בילדים, היו הם מי שסרו למרותו וביצעו את הנחיתות. הטעמים שעמדו בבסיס ההחלטה שלא להעמיד לדין, גם שהם בעצם ביצעו את העבירות כלפי ילדיהם, לאור מעורבותם במרקמים בודדים ולאור המחיר האישי הכבד ששילמה המתلونת על חשיפת הפרשה - הם טעמים סבירים להחלטה שתתקבל על בסיס שיקול של שינוי מהותי בין המעורבים בין השנים. בנסיבות אלה אין ממש בטענת קיומה של אכיפה בררנית בעניינו של המערער.

13. לאור כל האמור לעיל, ותוך מתן ידיו לקבלת הדיון, משוחרר המערער מערעורי על הכרעת הדיון, יש לקבל את הערעור על חומרת העונש ולהעמיד את עונשו של המערער על 11 שנות מאסר בפועל, תוך שיתר רכיבי העונשה יעדמו בעינם.

ניתן היום, כ"ה בתמוז התשע"ז (19.7.2017).

שופט

שופט

שופט